

IN CELE MAI ÎNDEPĂRTATE COLȚURI

Din ce în ce mai des, în inima celor mai îndepărtate sate și cătune, pe uşile căminelor culturale sau pe gardurile şcolilor, răsăr afişe tipărite sau scrise de mină, cu litere de o şchioapă, vestind venirea vreunui colectiv teatral care-şi are reşedinţa la zeci de kilometri depărtare, în capitala regiunii, Nimeni — în unele din aceste sate — nu-şi aminteşte să fi venit vreodată la ei o trupă de teatru. Nici chiar cei care au trecut de 70 sau 80 de ani nu ştiu să fi venit cîndva „artişti” în satul lor. În multe — foarte multe — din satele vecine acestora, trupele de teatru au venit adeseori, în ultimii 10—15 ani. Acest fapt a devenit acolo o obişnuinţă şi nu mai produce uimire. Dar satele de care vorbeam mai sus, sînt ceva mai mici. Nu-s decît nişte cătune, numărînd doar în jurul a 100 de case şi sînt situate la mari distanţe de centrul regiunii unde se află reşedinţa teatrului. Tocmai de aceea i-a şi prins mirarea pe unii din locuitorii lor cînd au aflat vestea cea mare. „E oare cu putinţă? Să vină şi la noi în sat o trupă de teatru?”...

Întrebările acestea şi le-au pus, poate, locuitorii a numeroase aşezări risipite pe plaiurile cele mai îndepărtate ale patriei. Locuitorii din satul Glodenj, raionul Negreşti, regiunea Iaşi, ca şi cei ai altor zeci şi sute de alte sate şi cătune, s-au convins că e totuşi cu putinţă o astfel de ispravă.

În cadrul deplasărilor pe care le-a întreprins Teatrul Naţional „Vasile Alecsandri” din Iaşi în lunile februarie şi martie ale

acestui an în raionul Negreşti, pe linia susţinerii acţiunii de colectivizare din acest raion, au fost vizitate, pe lângă alte numeroase comune, şi satul Gloden care nu numără decît 146 de case. Peste 280 de spectatori au ţinut să vadă spectacolul prezentat aici. (Se vede că n-au rămas acasă decît pruncii). Poate să existe o mai grăitoare mărturie a dragostei şi preţurii pe care o au ţăranii muncitori pentru teatru, decît aceasta?

Programul artistic prezentat cu prilejul acestor deplasări a fost alcătuit din piesa într-un act *Tirgul inimilor* de Tiberiu Vornic şi un concert de muzică populară, executat de o formaţie a orchestrei „Doina Moldovei”, bucurîndu-se de o bună primire din partea spectatorilor.

* * *

Activitatea Teatrului Naţional din Iaşi în domeniul deplasărilor nu prezintă un caz singular.

Aproape zilnic sosesec la redacţia noastră, de la mai toate teatrele din ţară, veşti îmbucurătoare despre deplasările pe care le fac aceste teatre în regiune sau la întreprinderile din oraşul de reşedinţă.

Teatrul de Stat din Galaţi, în cadrul turneului întreprins în luna februarie cu piesele: *Oaspetele în faptul serii* de HoŃia Lovinescu, şi *Paznicul stelelor* de Tiberiu Vornic, a vizitat 7 sate în răstimpul a 9 zile. Şi această acţiune nu reprezintă decît o verigă dintr-un plan mult mai vast, care prevede ca în decursul anului 1959 să parcurgă întreaga regiune.

Vestea, purtată repede, că teatrul din Galaţi a plecat de acasă şi străbate drumurile din regiune, a făcut ca în comunele reşedinţe de raion telefoanele să nu se

mai astimpere. Toate satele din imprejurimi solicitau fără încetare să vină și la ele echipa de teatru.

Pentru a putea răspunde numeroaselor cereri cu care sint asaltate, două sau trei colective ale teatrului prezintă, concomitent, spectacole în diferite sate ale regiunii. În același timp, la sediu, ușile teatrului nu sint zăvorâte, iar gongul care anunță începerea spectacolelor nu amuțește nici o seară. (Repertoriul și planul de muncă ale teatrului au fost întocmite ținându-se seama de împlinirea tuturor sarcinilor).

Demn de relevat este și faptul că fiecare din spectacolele prezentate în cursul numeroaselor deplasări pe care le-a făcut Teatrul de Stat din Galați era precedat de un cuvânt introductiv, care analiza elementele lui componente și lămurirea feluritelor probleme de interpretare, regie, scenografie, demonstrate apoi în spectacol. După terminarea acestuia, se organizau discuții cu spectatorii, cu activiștii culturali și membrii formațiilor de teatru de amatori din comunele respective. Prezentarea spectacolelor se împletea, astfel cu o formă foarte vie și interesantă de instrucție artistică.

Foarte judicios ni se pare repertoriul cu care se deplasează Teatrul de Stat din Orașul Stalin. Din cele patru piese cu care s-a deplasat acest teatru în luna martie, trei aparțin dramaturgiei originale contemporane. (*Trei generații* de L. Demetrius, *Mielul turbat* de A. Baranga și *Partea leului* de C. Teodoru).

Meritore este și frecvența deplasărilor secției de păpuși a acestui teatru. În cursul actualei stagiuni, colectivul acestei secții a întreprins un însemnat număr de deplasări. Centrele muncitorești: Zărnești, Rîșnov, Fabrica de țigle Feldioara, Cristian, Lunca-Calnicului, Satulung; cartierele muncitorești ale orașului: Toporași,

Tractorul, Steagul Roșu, 1 Mai; satele din regiune, precum și sanatoriile și preventoriile pentru copii și adulți au fost și sint vizitate în permanență de colectivul acestui teatru.

Teatrul de Stat din Bacău, a cărui rodnică activitate pe planul deplasărilor din cursul stagiunii trecute am consemnat-o cu un alt prilej, nu și-a slăbit eforturile nici în această stagiune.

Spectacolul *De prin sate adunate* cu care a făcut în cursul ultimelor luni numeroase deplasări, s-a bucurat de un deosebit succes fiind alcătuit cu multă grijă. Bogat și variat, el cuprinde, pe lângă două piese într-un act (*Tirgul inimilor* de T. Vornic și *Arvinte și Pepelea* de V. Alecsandri) monoloage satirice, muzică populară românească ș. a.

Se cuvine să menționăm și Teatrul de Stat din Petroșani, care prezintă piesele din repertoriu cite două zile, consecutiv, în fiecare localitate minieră din Valea Jiului. De asemenea, Teatrul de Stat din Reșița, care are în plan vizitarea a numeroase centre muncitorești ca: Bocșa Română, Bocșa Vasiovei, Anina, Steierdorf, Oțelul Roșu, Rușchița, Secul, Doman etc.

Și exemplele nu se încheie aici.

În jurul orei la care în sălile teatrelor din capitalele regiunilor, cortina grea de pluș se ridică în fața spectatorilor, la zeci de kilometri depărtare, zeci de alte cortine — citeodată improvizate — se ridică în fața altor sute și mii de spectatori, în ochii cărora se pot citi emoția și bucuria de a fi gazdele și în același timp oaspeții slujitorilor scenei. Și acest fapt nu se mai arată ca un eveniment ieșit din făgașul firesc al lucrurilor, ci ca unul obișnuit — și tocmai de aceea mai plin de semnificații.